

[Nør Christensen]

Ifølge denne paragraf er det politiets opgave at opretholde sikkerheden, fred og orden og foretage det fornødne til forhindring af forbrydelser. Som nævnt vil uniformering på en række områder lægge store hindringer i vejen for politiets arbejde – jeg tænker her i første række på skygning af f. eks. narkohandleren. Netop på dette specielle område er det nødvendigt, at politimanden tilpasser sig det miljø, han optræder og færdes i. Centrum-demokraterne er enige i, at politiumiformen klart må og skal adskille sig fra andre uniformer, således at der ikke på nogen måde kan være tvivl om, at det er en polititjenestemand, man står over for. Vi mener også, at den nuværende uniformering af politiet opfylder disse betingelser, og derfor ser vi ingen grund til ændring. Justitsministeren er jo bemyndiget, jfr. loven, med hensyn til udrustning, uniformering og uddannelse, og der er for nærværende ikke behov for ændringer på dette område.

Med hensyn til ændring af den borgerlige straffelov og præcisering af begrebet »privatlivets fred« er det også CDs opfattelse, at der her er tale om at lægge hindringer i vejen for politiets arbejde, men det kan jo heller ikke overraske nogen med det kendskab, vi har til VS. Paragraffen, som vi kender den i dag, afskærer ikke politiet fra at fotografere som led i efterforskningsopgaver, men bestemmelsen taler jo om, at fotograferingen skal være uberegtiget, og det må være sådan, at bestemmelsen ikke kun omfatter private.

I bemærkningerne til lovforslaget tales der om fotografisk dokumentation. Må jeg gøre opmærksom på, at fotografisk dokumentation kan være noget svævende. Som mange vil vide, har jeg 11 års erfaring som politiasistent, heraf en del af tiden i København. Jeg har her oplevet visse dele af pressen, der havde fotografisk dokumentation, men de pågældende blade taler ikke om, hvad der gik forud. Ofte blev politiet hængt ud som rene voldsmænd, selv om der var tale om egentligt nødværge. Der kan altså være stor tvivl om den omhandlede fotodokumentation.

For så vidt angår radiokommunikation, L 34, må centrum-demokraterne også tage afstand. Begrundelsen herfor er først og fremmest, at der meget ofte over politiets radio udsendes oplysninger, der er fortrolige. Det er oplysninger, som vel, hvis de kommer til

offentlighedens kendskab, kan krænke privatlivets fred, et begreb, som VS jo netop har ønsket præciseret. Det er altså ind imellem noget svært at følge VS' argumentation. Der er efter centrum-demokraternes opfattelse ingen som helst grund til at oplyse om fortrolige personlige forhold. At der for nærværende aflyttes af pressen og forbyrderne, som det fremgår af bemærkningerne, er intet argument for en legalisering af forholdet. Det ville være det samme som at konstatere, at når der dræbes et vist antal mennesker om året, kan man lige så godt legalisere det.

Modsætningsvis vil centrum-demokraterne langt hellere udstyre politiet med radioanlæg, som vanskeligt lader sig aflytte; på den måde kan man sikre, at fortrolige oplysninger ikke kommer ud til offentligheden og pressen. Vi vil altså sikre os mod misbrug.

Med hensyn til L 35 om politiets behandling af klagesager er det værd at fremhæve, at folketinget for mindre end et år siden foretog ændringer på området. Det ville være helt naturligt at få et erfaringsgrundlag på området, og det skal dreje sig om i hvert fald en væsentlig længere periode end det ene år, vi kender nu.

Som nævnt har jeg 11 års erfaring som ansat ved politiet. Jeg har derfor kendskab til det niveau, størstedelen af klagerne befinder sig på, og derfor kan det ikke undre mig – i modsætning til forslagsstillerne – at 93 pct. afvises af nævnene. I modsætning til forslagsstillerne mener jeg, at der burde være begrænsninger i klageadgangen. Mulighederne herfor kan selvfølgelig drøftes, men det er mit indtryk, at der blandt politifolk i almindelighed er stor utilfredshed med at skulle besvare samtlige klager, bl. a. på grund af den tid, det tager, og det er også politimandens indtryk, at de fleste af dem er absolut grundløse, hvad man ser af de nævnte 93 pct. Derfor diskuterer man blandt politifolk den mulighed simpelt hen at undlade at besvare disse klager og så lade dem behandle i byretterne; det er måske ikke helt utænkeligt.

Lad mig i den forbindelse gøre en bemærkning til SFs ordfører, fru Inger Harms, som nævnte et eksempel vedrørende klagerne. Jeg vil nu godt understrege det niveau, vi befinder os på, med blot ét eksempel: en kvinde, der bliver stoppet, får stillet følgende spørgsmål: »Hvor meget har De drukket?« Det bliver der klaget over, og det bliver præ-